

РЕШЕНИЕ

№ 5624

гр. София, 06.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 27.05.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Вяра Русева

Мария Шишкова

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **305** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Шишкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на П. П. Г., ЕГН [ЕГН], депозирана чрез пълномощника му – адв. П. К., против Решение от 02.11.2021 г., постановено по НАХД № 16646/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 6 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 20-4332-019102 от 26.10.2020 г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция“ при СДВР. С Наказателното постановление, на основание чл. 183, ал. 4 от ЗДвП, на касатора е наложено административно наказание Глоба в размер на 50 (петдесет) лева за извършено административно нарушение на чл. 104а от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

В жалбата са изложени съображения за допуснати нарушения на материалния и процесуалния закон при съставяне на Акта за установяване на административното нарушение (АУАН) и издаване на Наказателното постановление, които се сочат като абсолютни формални основания за неговата отмяна – липса на конкретизация на мястото на извършване на нарушението, несъответствие между описанието на административното нарушение в АУАН и наказателното постановление, липса на компетентност на актосъставителя. Наред с това, е застъпена и тезата за липса на достатъчно категорични доказателства, установяващи по несъмнен начин факта на

извършване на административното нарушение. В този аспект, в касационната жалба се твърди, че и при постановяване на съдебния акт са допуснати съществени процесуални нарушения в резултат на едностранчивия и необективен доказателствен анализ, въз основа на който са направени изводите за извършено административно нарушение и неговото авторство – изключване от обема на доказателствата на представените от касатора писмени документи и безрезервно кредитиране на вътрешнопротиворечивите свидетелски показания на актосъставителя. С тези аргументи е обосновано искането за отмяна на обжалваното решение, а и на наказателното постановление, предмет на съдебен контрол.

Искането се поддържа от процесуалния представител на касатора и в съдебното заседание пред настоящата инстанция. Претендира се за възнаграждение, по реда на чл. 38, ал. 1 от Закона за адвокатурата.

Ответникът по жалбата – началник група към отдел „Пътна полиция“ при СДВР не се е възползвал от правото на отговор и не се представлява в касационното производство.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че жалбата е неоснователна, а атакуваното с нея решение - правилно и законосъобразно.

Административен съд – София-град, IV касационен състав, след като обсъди по отделно и в съвкупност приложените към делото доказателства, в контекста на становището на страните, преценявайки наведените касационни основания, прие за установено от фактическа и правна страна :

Жалбата е процесуално допустима – подадена срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт по чл. 63в от ЗАНН, от процесуално легитимирано лице, по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, в предвидения в разпоредбата на чл. 211, ал. 1 от АПК преклузивен срок. Съобщението за решението е връчено на процесуалния представител на касатора на 29.11.2021 г., а жалбата е изпратена с клеймо от 13.12.2021 г. и е заведена в СРС на 16.12.2021 г. с вх. № 21054748.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

За да постанови съдебния си акт, въззивният съд, анализирайки информацията в събраните в хода на съдебното производство доказателствени източници – показанията на актосъставителя и приложените писмени доказателства, е приел за установено от фактическа страна:

На 18.10.2020 г. около 16,40 ч. касаторът П. Г. управлявал товарен навтомобил „В. ХЦ“ с ДК [рег.номер на МПС] в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. Автомобилът бил спрян за проверка от свид. И. В. С. – старши полицай в СДВР, който констатирал, че по време на управлението водачът използва мобилен телефон без устройство, позволяващо използването на телефона без участието на ръцете. Констатациите от проверката са отразени в съставения от свид. С. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) фабр. № 952084/18.10.2020 г., в който поведението на водача е квалифицирано като нарушение на разпоредбата на чл. 104а от Закона за движение по пътищата.

Препис от акта е надлежно връчен на касатора веднага след саморъчното отразяване на възраженията му. В бланковата разписка, удостоверяваща този факт, е отразена и правната възможност по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН. Касаторът се е възползвал от правото

да подаде писмено възражение, заведено в СДВР, Отдел „Пътна полиция“ с вх. № Р УРИ 433200-106210 от 22.10.2020 г. (л. 11 от делото), в което подробно е изложил аргументите си за липса на виновно поведение, осъществяващо елементите на състава на посоченото в АУАН административно нарушение. На 26.10.2020 г. е издадено наказателното постановление, с което касаторът е санкциониран с административно наказание Глоба в размер на 50 лева, на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП.

В мотивите на обжалваното решение, СРС е кредитирал изцяло информацията, съдържаща се в приложенияте към административната преписка документи, приобщени като писмени доказателства по делото, на основание чл. 283 от НПК, както и показанията на актосъставителя И. С.. Въз основа на тези доказателствени източници е направил изводите си относно законосъобразното спазване на процедурата по констатиране на административното нарушение с АУАН и санкционирането му с издаденото НП. Приел е, че както актосъставителят, така и административно-наказващият орган са надлежно оправомощени длъжностни лица и са разполагали с предвидената в чл. 189, ал. 1 във вр. чл. 165, ал. 1, т. 1 от ЗДвП материална компетентност.

Въпреки, че е положил дължимите усилия за събиране на необходимите и относими доказателства за обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства от значение за установяване на елементите от състава на инкриминираното нарушение, въззивният съд не е спазил процесуалните стандарти за оценка на доказателствените източници по чл. 107, ал. 5 и чл. 114 от НПК, приложими съгласно разпоредбата на чл. 84 от ЗАНН. В този аспект, основателни са възраженията на касатора, че несъществената разлика между описанието на административното нарушение в АУАН и НП в конкретния казус, с оглед направените възражения още от момента на започване на административно - наказателното производство със съставянето на АУАН и представените доказателства във въззивното производство, имат съществено значение при преценката за приложимост на презумпцията по чл. 189, ал. 2 от ЗДвП.

Преpraщачата норма на чл. 84 от ЗАНН и константната практика на ВАС в задължителните за приложение тълкувателни решения на ОСК (ТР № 2/03.06.2009 г. по т. дело № 7/2008 г.; ТР 3/10.05.2011 г. по т. дело № 7/2010 г.; ТР № 8/16.09.2021 г. по т. дело № 1/2020 г.) определят като приложими нормите на АПК единствено относно процесуалния ред, по който се развива касационното производство и то, доколкото не противоречат на НПК. Затова, съгласно разпоредбата на чл. 218 от АПК, касационната инстанция следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на въззивното решение с приложимия материален закон и дължи произнасяне по наведените касационни основания.

Постановеното решение от СРС е валидно и допустимо, при обективно и всестранно изяснени фактически обстоятелства от значение за прилагане на материалния закон, който обаче е приложен неправилно. Лаконичните констатации относно спазването на изискванията на чл. 42 от ЗАНН и на сроковете по чл. 34, ал. 1 и ал. 3 от ЗАНН не дават отговор на спорните въпроси

1) разполагал ли е автомобилът, управляван от касатора към момента на проверката с вграденото устройство, позволяващо използването на мобилен телефон без участието на ръцете

2) използвано ли е от касатора вграденото в автомобила устройство, позволяващо провеждане на телефонен разговор без участието на ръцете при провеждания

телефонен разговор, станал повод за проверката.

В събраните по делото доказателства и доказателствени средства не съществува спор единствено относно факта, че касаторът е провеждал разговор по мобилно устройство, който е прекратил в момента на спиране на управлявания от него автомобил за проверка от служителите на ОЗ-то РУ при СДВР. Този факт обаче не е достатъчен, за да се приеме за категорично установено, в съответствие със стандарта по чл. 303, ал. 2 от НПК, виновно поведение, осъществяващо нарушение на задължението по чл. 104а от ЗДвП, подлежащо на санкция по чл. 183, ал.4, т. 6 от ЗДвП.

Отказът на служителите на полицията, извършили проверката, както и на административно - наказващия орган да се уверят в достоверността/недостоверността на заявеното във възраженията на касатора при съставяне на АУАН и депозираните по реда на чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, според настоящата инстанция, неправилно е толериран от въззивния съд с безкритичния извод в мотивите на обжалваното решение, че жалбоподателят не е представил доказателства, с които да опровергае констатациите в АУАН, въпреки несъответствието в описанието на нарушението в АУАН и в НП.

Макар и незначително, различието между отразеното в АУАН „... по време на управление на МПС използва мобилен телефон без устройство, освобождаващо действията на ръцете.“ и в НП – „...използва мобилен телефон по време на управление на превозното средство без наличие на устройство, позволяващо, използването на телефона без участието на ръцете му“

при категоричните възражения, че автомобилът разполага с вградено устройство, позволяващо ползването на мобилен телефон без участието на ръцете, и че единствено прекъсването на разговора след спиране на автомобила за проверка е наложило използването от водача на ръцете си, е задължавало най-напред констатираните административното нарушение да се уверят в достоверността на възраженията, а след тях и административно – наказващият орган да направи същият анализ на събраната информация по повод на депозираните писмени възражения, по реда на чл. 44, ал. 1 от ЗАНН, преди да издаде наказателното постановление. Липсата на произнасяне по направените възражения от касатора пред административно – наказващия орган преди издаване на наказателното постановление е нарушение на предвидената процедура в ЗАНН, от категорията на съществените, доколкото в конкретния казус е лишено санкционираното лице от възможността да разбере мотивите, с които са отхвърлени възраженията му, ограничавайки и правото му на защита – лишило го е от възможността да бъдат проверени в хода на административно -наказателното производство, представени от него писмени документи, които да се ползват като годно доказателство в подкрепа на възраженията му.

Спазването на формалните изисквания, визирани в нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН при съставяне на Акта за установяване на административното нарушение и издаване на наказателното постановление е гаранция за ефективно упражняване на правото на защита на санкционираното лице и обезпечава надлежното упражняване на съдебния контрол в административнонаказателното производство при проверка на фактическите обстоятелства, установяващи елементите от състава на конкретното административно нарушение и относимостта на приложената санкционна норма от административнонаказващия орган. Констатираното процесуално нарушение е от категорията на съществените и представлява самостоятелно основание за отмяна на наказателното постановление, доколкото рефлектира върху фактическата му обоснованост.

Изложеното е основание за отмяна на обжалваното решение, а и на наказателното постановление, предмет на съдебен контрол.

С оглед изхода на делото и направеното своевременно искане от процесуалния представител на касатора, на основание чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН във вр. чл. 38, ал. 2 във вр. ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата във вр. чл. 2, ал. 2 във вр. ал. 4 и чл. 5, т. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, следва да му бъде присъдено адвокатско възнаграждение в размер на средния, предвиден в нормата на чл. 8, ал. 1, т. 1 от Наредбата и за двете инстанции, а именно по 150 (сто и петдесет) лева или общо 300 лева, заплащането на което следва да се възложи в тежест на ответната страна.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 63в ЗАНН във вр. чл.221, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, IV касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 02.11.2021 г., постановено по НАХД № 16646/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 6 състав и вместо него ПОСТАНОВЯВА

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 20-4332-019102 от 26.10.2020 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на П. П. Г., ЕГН [ЕГН] от [населено място], е наложена глоба, на основание чл. 183, ал. 4, т. 6 от ЗДвП, в размер на 50 (петдесет) лева за извършено административно нарушение на чл. 104а от Закона за движение по пътищата.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на адв. П. П. К., вписан в Софийска адвокатска колегия с личен № [ЕГН], с адрес [населено място], [улица] – 85, офис 4, определеното му на основание чл. 38, ал. 2 във вр. ал. 1, т. 3 от Закона за адвокатурата адвокатско възнаграждение по чл. 8, ал. 1, т. 1 във вр. чл. 2, ал. 2 и ал. 4 от Наредба № 1/ 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 300 (триста) лева.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ